

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 19/20 oktober 2024,
29ste zondag door het jaar¹**

“Hij werd zelf op allerlei manieren op de proef gesteld, precies zoals wij, afgezien dan van de zonde.”

Daarover gaat het vandaag: beproefd worden.

Geen mens wordt gespaard en geen mens of hij of zij probeert er aan te ontkomen.

Zelfs de *inner circle* van Jezus is met alles bezig behalve met beproevingen. Vlak voordat zij hun vraag stellen heeft Jezus hen voorbereid op de weg die Hij in de Jeruzalem zal moeten gaan: de terdoodveroordeling, bespottig, bespuging, geseling, de dood en na drie dagen de opstanding.

Zijn *inner circle*, Jakobus en Johannes, de twee temperamentvolle broers - ook *zonen van de donder* genoemd - willen al die negatieve zaken niet horen. Zij springen over het kruis heen meteen naar de opstanding, naar leven, heersen en glorie.

“Meester, wij willen dat U voor ons doet wat wij U vragen.”

Dit is geen vraag, dit is een bevel.

Het is wel eerlijk dat zij dit zeggen. Zo spreken zij dus met Jezus. Hij moet hun dromen en ambities laten uitkomen. Vroomheid, navolging van Jezus, gebed als een soort levensverzekering. Zo kun je dus bidden, spreken met Jezus, spreken met God.

“Wat wil je dan dat Ik voor je doe?”

---

¹ Jesaja 53, 10-11; Hebrëen 4, 14-16; Marcus 10, 35-45

Jezus gaat even mee in hun zeer ik-gerichte gedachtengang. Zij zien God als een soort sinterklaas. Je maakt een verlanglijstje en dan moet Hij leveren. Heel menselijk. Ik weet niet hoe dat voor u, voor jou is, maar ik vind het heel herkenbaar. Ik moet dat gewoon eerlijk tegen u zeggen. Zo bid ik ook wel eens. Soms denk ik heel precies te weten hoe iets moet gaan en dicteer ik God in mijn gebed mijn wensen. Sterker nog, ik heb wel eens een soort van geloofscrisis gehad toen een in mijn ogen uitstekend gebed niet werd verhoord. Toen het tegenovergestelde gebeurde van waarvoor ik vurig had gebeden, heb ik het een tijdje heel moeilijk gehad. Wat heeft mijn gebed eigenlijk voor zin? Ook anderen hoor ik het wel eens zeggen. 'Ik heb met aandrang voor dit of dat gebeden, maar het heeft geen zin gehad.' Met zo'n antwoord zit ik dan wel een beetje. Juist in zo'n crisis moet je eigenlijk doorgaan met bidden, zoals je ook in een relatie met een medemens juist in een crisistijd met elkaar moet blijven praten, in hoop en vertrouwen dat er weer een weg gevonden wordt, iets van licht en uitzicht.

“Je weet niet wat je vraagt”, zegt Jezus tegen de bidders Jakobus en Johannes.

Zij willen aan zijn rechter- en linkerhand zitten in zijn koninkrijk, bij zijn grote feestmaal in het Rijk van God. Zij willen een positie, een zetel, op het pluche. De lusten. Maar de lasten?

Er volgt een ondervraging: “Ben je in staat de beker te drinken die Ik drink en met het doopsel gedoopt te worden waarmee Ik gedoopt word? We denken hier aan de beker van het lijden, waarover Jezus in het aangezicht van de dood, in de Hof van Olijven heeft gebeden: “Vader, laat deze beker aan Mij voorbijgaan, maar niet wat Ik wil maar wat U wilt”. Die beker en dat doopsel, dat diepe waarin Jezus in zijn lijden en sterven moest afdalen. En waarin mensen na Hem moeten afdalen.

Hoe menselijk is het om die afdaling, die beker *niet* te willen, of zelfs te ontkennen.

Zo dus ook die twee apostelen. Zij zochten de glorie van het bestaan. Zoals de heersers van deze wereld doen, die in alles zelf het heft, de regie in handen houden en zo nodig over andere mensen heersen met harde hand. Wij willen een beveiligd bestaan. De ellende maken wij liever onzichtbaar, het liefst duwen we die over de grens van ons bestaan.

Jezus is een stuk met de twee apostelen meegegaan, maar hier spreekt Hij hun dan toch streng toe en over hun hoofden ook ons:

“Dit mag bij u niet het geval zijn; wie onder u groot wil worden moet dienaar van u zijn, en wie onder u de eerste wil zijn moet aller slaaf wezen...”

Niet de glorie zoeken maar de mens naast mij. Dienaar worden, 'diakonos' staat er. Dat betekent: degene die aan tafel weet te wachten, een ander laat *voorgaan* en een deel van leven, een plek om te leven en voedsel gunt. Zo gaat het toe aan het gastmaal in het koninkrijk van God. Hier aan de tafel van de eucharistie en in ons leven mag het al beginnen.

Laten we die beproeving aangaan, in Jezus' Naam. Amen.

pastoor Nico van der Peet